

Szabó Palócz Attila

Kárpátaljai capriccio

Ezennel tiszteletbeli kárpátaljaivá fogadom magam...

Mert csak!

És punktum.

...és nem kérdezem, nem sokat törődöm azzal, mit szólnak mindehhez a helyiek, az igazán érintettek, akik közé ezzel a gesztussal immár felvételtem magam, ott Gát közútján, a falun áthajtva, Kovács Vilmos emléktáblájánál megállva – megáldva? –,

csak egy néma főhajtás, s már indulunk is tovább,
Munkács vagy Beregszász macskakövén zsörtölődve,
épp az útra épített fekvőrendőron lendülve át,
bár Csonkapapit csak álmomban láttam,
mégis megalkotta itt nekem, a távolban a képzetem,
Vereckén pedig szinte lesodort a hágóról a szél,
de még így is láttam az emlékművön az értelmetlen pusztítás nyomait,
a lángok hagyta koromban perzselődött eggyé s még erősebbé a hét sziklatömb,
s a jelképek erdejében épp ott veszett el a romboló kéz s a még rombolóbb szándék,
s terítette szét a szél a romló lankák erdőségei felett,
amelyekbe emberi kéz s emberi pusztító erő vájt már újabb tisztásokat...

s nem kérdezem, hogy befogadnak-e maguk közé, „bevesznek-e a buliba”,

a „klubba”

mindazok, akiknek most a részévé válok, akik között közösségre találok,
mert én már befogadtam őket, szeretettel, magamba, lelkembe, úgy, ahogy vannak
– szőrüket és bőrüket a fogamban tartva épp most viszem át a túlsó partra –,
a sztálini örülettel együtt is, amelyik Munkács fölé, a Vörös-hegyre teaültetvényt

parancsolt,

vagy Zrínyi Ilonával együtt is, aki legalább oly messziről érkezett e tájra, mint

jómagam...

...ezennel tehát tiszteletbeli kárpátaljaivá fogadom magam...

mert így akarom,

s mert kötődöm e tájhoz,

mely nem a szülőföldem ugyan, de akár az is lehetne,

mert magamba szívtam ezt a vidéket,

belélegeztem Várit, Nagyszőlőst, Tiszabökényt, Szolyvát,

belélegeztem Farkasfalvát, Tizahátat, a Latorca völgyét...

...s mert mindez elkápráztatta tudómet,

ezért hát tiszteletbeli kárpátaljaivá fogadom magam...

nem mintha nem lennének már nélkülem is elegen,

de ahol egy még elfér a forgatagban, no pont oda fogadom be ezennel magam...

s talán kicsit azért is, mert amikor Árpád törzsei megérkeztek ide,
ennek kellett az első tájnak lennie, amit kinéztek maguknak,
ez volt az első élményük az új hazáról,
itt akartak otthonra lelteni,
s az érzésben annyinak mindenképpen kölcsönösnek kellett lenni,
hogy a tájnak is hazát, otthonot, megélhetést, megmaradást kellett adni...
viszonzásul a bizalomért...

viszonzom most én is ezt a bizalmat ennek a tájnak,
amikor tiszteletbeli kárpátaljaivá fogadom magam,
s nem kérdezek meg róla senkit, mert ilyen gyarló az emberi elme,
nem kérdezem meg, hogy befogadnak-e,
hiszen bárkinek a szülőföldjén is lehetnek, akik a legszívesebben kitagadnák
– milyen hát a méltó fogadtatás?
viszonzom a bizalmat, és beérem ennyivel,
viszonzom ezt a bizalmat, mert van mivel,
s amíg még megtehetem, belélegzem ezt a tájat,
mint az oxigént,
belélegzem Vereckét és a munkácsi várat...
belélegzem Beregszászt és a Latorca völgyét...
belélegzem Kárpátalját,
s úgy őrzöm magamban, lelkem titkos rejtekén,
mint a családi ezüstöt egykor az idősek,
belélegzem Kárpátalját,
s viszonzom a bizalmat, mert mást nem is tehetnék...

Miért? Mert szerkesztőségünk csapata egy esztendeje az Együtt vendégeként Kárpátalján járt. Ott születtek e képek, ott-utána a két vers, akkor és úgy a gondolat, hogy vendégeskedjenek lapjainkon. Szabó Palócz Attila – Napút-hírnökként is – ez év tavaszán többedmagával KVIT-találkozón vett részt – meghívtuk a fiatal társaságot is: mutatkozzanak be. Most így vagyunk együtt.

De már Prágai Tamás nélkül. Barátunkra sokan a szeptemberi lapszámban emlékezünk.